

SLADKÝ ŽIVOT

Tara Pammiová
Smlouva
s Italem

TARA PAMMIOVÁ

SMLOUVA S ITALEM

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

tak co, jaký byl? A jaký bude? Neodpustím si tu nejobvyklejší otázku na přelomu roků... Jenže co dělat, když žijeme v turbulentní době, kdy se vše neustále mění? Máme za sebou druhý rok boje s nepříjemnou a nebezpečnou chorobou, a protože tyhle řádky píšu několik týdnů před koncem roku, netuším, co se ještě může stát.

Takže jenom: držme si navzájem palce, aby ten příští rok byl lepší!

*Z knížek, které si můžete přečíst v edicích *Sladký život* a *Sladký život Duo*, bych chtěl upozornit na dvě. Příběh Princovo tajné pokušení volně navazuje na Noc plnou ohně, která vyšla v březnu. Dozvíme se v ní více o osudech mladých žen z jednoho zapadlého sicilského městečka. A kniha nazvaná *Smlouva s Italem* je zase druhý díl trilogie o rodině Brunettiových. Minulý měsíc jí předcházela povídka *Software pro lásku*, příští měsíc vše završí *Chybička v plánu*.*

Takže už víme, že ani na přelomu let 2021 a 2022 nepřijdeme o tolik oblíbené příběhy na pokračování. Už teď Vám prozradím, že v únoru a v březnu mám pro Vás připravený další dvoudílný příběh.

A že by Vás zajímalo, o čem bude...? Přece o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

SMLOUVA S ITALEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Deal to Carry the Italian's Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7687-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7688-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7689-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Opravdu máme věřit, že ten padouch svůj záměr důkladně se nám pomstít vzdal?“ otázal se Leonardo svého mladšího bratra Massima.

Finanční společnost BFI, tedy Brunetti Finances Inc., jíž Leonardo Brunetti šéfoval, utrpěla v posledních několika měsících výrazné ztráty stejně jako Massimova Brunetti Cyber Securities BCS.¹

Na poslední chvíli jim obchodní partneři vypovídali smlouvy a korupce a zpronevěra, jichž se dopustil jejich otec Silvio a jež Leonardo, který rodinnou společnost převzal před deseti lety, považoval za záležitosti dávno zapomenuté, znovu plnily přední stránky tisku. Aby toho nebylo málo, Vincenzo Cavalli si najal tým hackerů, aby se pokusili Massimovi překazit jejich plán uzavřít smlouvu, týkající se kybernetického zabezpečení, v hodnotě miliardy dolarů.

Ten pokus jim málem vyšel, nebýt Natalie, která sice původně byla jednou z hackerek, jejichž schopností neznámý nepřítel proti Brunettiům využíval, ale potom – částečně z donucení a částečně vlastně

¹ Více jste si mohla, milá čtenářko, přečíst minulý měsíc v první části této série, pojmenované *Software pro lásku*. Poznámka redaktora.

také z donucení – neboť ji k tomu donutila láska – „změnila strany“.

Teď Vincenzo zničehonic vyklidil bitevní pole. Oba bratři ale dobře věděli, že se svého záměru zničit je i vše, co s nimi nějak souvisí, jen tak nevzdá.

„A co ta stopa, na niž nás Natalie navedla?“

„Zatím se podařilo jen zjistit, že ten účet je nějak spojen se jménem Maria Fenelliho.“

Mario Fenelli patřil mezi nejstarší členy správní rady společnosti Brunetti Finances Inc., byl jedním ze staré gardy ještě z dob, kdy radě předsedal Silvio, a zároveň Leovým nejzatvrzelejším a nejhlasitějším oponentem.

Leovi se s vydatnou pomocí babičky Greta a bratra Massima podařilo odstranit otce ze správní rady BFI po provalení jeho korupce, její zakládající členové ovšem pocházeli z milánských vyšších společenských vrstev a vystrnadit je nebylo snadné. Nehodlali se svého postavení vzdát jen proto, že se Leo rozhodl společnost výrazně reformovat.

Vincenzovy kroky, včetně kybernetického útoku na databázi klientů společnosti, vedly mimo jiné k tomu, že Mario začal Leonarda obviňovat, že stejně jako jeho otec vytváří ve společnosti napětí a mezi zákazníky budí podezření, že i on je zkorumpovaný.

Jen díky tomu, že společnost pod Leonardovým vedením nebývale vzkvétala a že Brunettiovi – tedy Greta, Leo, Massimo a Silvio – pořád vlastnili většinu jejích akcií, netrvala správní rada na Leově odvolání.

Teď se ukazovalo, že Vincenzo si Maria zřejmě „koupil“.

„Mario Fenelli jde jen po penězích,“ konstatoval Massimo s neskryvaným odporem.

„To by v tom byl čert, abychom na vykutáleného staříka něco nevyšťourali,“ mínil Leonardo. „Pokud se spojení mezi ním a Vincenzem potvrdí, skončil.“

„Je tu slečna Fernandezová,“ oznámila Leovi sekretářka.

„Co tu dělá Neha?“ podivil se Massimo. Neha Fernandezová, Leova dávná kamarádka, byla totiž zároveň Mariovou nevlastní dcerou. „Doufám, že ji v té záležitosti s Mariem nechceš nějak využít?“

Lea se bratrova poznámka nijak zvlášť nedotkla. Pokud by se totiž otci podařilo vychovat z něj svou vlastní kopii, žádné ohledy by nebral a Nehu by pro své potřeby využil bez váhání.

Jenže on i Massimo se dohodli, že rodinnou společnost budou řídit jinak. Na rozdíl od otce čistě.

Massimovu výchovu silně ovlivnila jeho matka, jež se ze všech sil snažila, aby praktiky jejich společného otce nepřevzal. Aby věděl, co je správné a co špatné. Ta žena se rozhodla zůstat s despotickým a tyranským manželem, protože odejít od něj by znamenalo ztratit syna. Silvio se jí odvděčil tak, že se pokoušel zneužít Massimovo křehké zdraví pro své podlé cíle...

Leo Silvia zbožňoval. Tedy až do chvíle, kdy zjistil, čeho všeho je schopen. Do té doby naopak nenáviděl svou matku za to, že ho jako dítě ze dne na den bez vysvětlení opustila.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Massimovi úsečně.

S Nehou se znal už celá léta, obdivoval ji a vážil si jí. A taky se mu moc líbila, ale nikdy se o nic ani nepokusil, protože po žádném vážnějším vztahu netoužil.

Spřátelili se hned toho dne, kdy Mario, nově

zvolený do správní rady BFI, vzal nevlastní dceru Nehu na společný výlet se Silviem a jeho synem Leonardem do Milána.

Zatímco její matka a nevlastní otec dávali neustále na odiv bohatství a konexe, Neha ho okamžitě zaujala skromností, bystrostí a v neposlední řadě i půvabem. V té době už úspěšně vedla malou pekárnu po svém zesnulém otci a doslova sršela nápady, jak podnikání v oboru dál rozvíjet. Leo byl tenkrát naopak vzteky bez sebe, protože se právě dověděl, že společnost BFI krachuje a že člověk, jehož celý dosavadní život zbožňoval, je každým coulem darebák, který se neštilil mladšího syna Massima dlouhá léta citově vydírat.

Neha si tehdy jeho stesky se zájmem vyslechla, pak ho ostýchavě vzala za ruku, stiskla ji a poradila mu: „Měl bys za bratrem jít a dát mu najevo, že tě mrzí, co se dělo, a že ti na něm záleží. Že ho máš rád.“ Slíbil jí, že tak hned po návratu domů učiní.

Neha od něj na oplátku dostala užitečné rady, jak získat zdroje na další rozvoj svého podnikání.

Dívka, která v pouhých šestnácti letech vyhrála pekařskou soutěž v rodném městečku, si pak velmi rychle udělala jméno a vybudovala prosperující síť populárních cukráren. Občas se u Lea stavila pro radu a té se jí od něj pokaždé dostalo.

Mario si výjimečného nadání, schopností a houževnatosti své nevlastní dcery nemohl nevšimnout, všude ji vynášel do nebes a šířil její slávu po celém světě, takže společnost So Sweet Inc. otvírala pobočky jako na běžícím pásu.

„A proč za tebou tedy přišla?“ vrátil ho Massimo do přítomnosti.

„Požádala o schůzku. Prý to spěchá.“

„To zní zajímavě,“ pousmál se Massimo. „A bude to čistě pracovní schůzka? Měl jsem vždycky pocit, že to mezi vámi docela jiskří.“

Leo nehnul ani brvou. Neha pro něj je a vždycky bude zakázané ovoce. „Těší, že na mě tak myslíš a přál bys mi stejné štěstí, jaké teď prožíváš sám, ale vrať se ke své milované Natalii a o mě se nestarej,“ odvětil Leo a vyprovodil bratra ke dveřím.

Massimo Nehu, vyčkávající v hale, přátelsky objal. Mohl si to dovolit, protože k ní nic necítil, netoužil po ní a nemusel se od ní pro jistotu držet dál, jako celá dlouhá léta Leo...

Stála tam v elegantních bílých pouzdrových šatech v decentní délce těsně nad kolena a zvýrazňujících její ženské křivky, s tmavými vlasy svázanými na temeni do úhledného uzlu, takže vynikly jemné rysy její tváře, a ve svítivě žlutých lodičkách. Na krku měla perlový náhrdelník a díky rudé rtěnce byla její smyslná ústa doslova k nakousnutí. Jako jedna z jejích četných vyhlášených sladkostí. Důlky ve tvářích a čokoládově hnědé oči ten dojem ještě umocňovaly. Přitom působila naprosto přirozeně, jako by si svého půvabu vůbec nebyla vědoma.

Poprvé po ní nezřízeně zatoužil v předvečer oslavy jejích jednadvacátých narozenin.

Tehdy se v jeho očích plachá, nenápadná, docela hezká dívka jako mávnutím kouzelného proutku proměnila ve velmi atraktivní a žádoucí ženu. Od té doby po ní toužit nepřestal.

Pro Leonarda, který vždycky dosáhl všeho, co si předsevzal, za svým cílem kráčel bez bázně a zarputile a dostal vše, čeho se mu zachtělo, byla Neha jediným, co si musel odříci.

Vzájemný vztah udržovali vždy přísně v rámci

mantinelů, jež si oba vytyčili, aniž se na tom nějak domluvili, a natruc bulváru, který jim byl neustále v patách, aby je při něčem načapal. Leo, jehož život naučil ženám nedůvěřovat, paradoxně považoval Nehu za svou nejlepší a opravdovou kamarádku.

A přál si, aby jí zůstala.

Massimo se jí zeptal, jak dlouho se v Miláně zdrží. Rád by ji totiž představil Natalii. Neha stočila pohled k Leonardovi a tomu zatrnulo. Něco v jejích očích jako by ho varovalo...

Pak se Neha znovu obrátila k Massimovi, dala mu nějakou vyhýbavou odpověď, zdvořile mu poděkovala za pozvání, hezky se na něj usmála a rozloučila se s ním.

Leo se na ni nemohl vynadávat. Stála ve dveřích jeho kanceláře, ozářená paprsky odpoledního slunce, dopadajícími do místnosti oknem za jeho zády, a on ji doslova hltal očima. Viděl ji takhle elegantně oblečenou a jemně nalíčenou už snad milionkrát, přesto anebo právě proto po ní pokaždé zatoužil se stejnou intenzitou.

Pohled na ni ho tak zaujal, že mu trvalo hodnou chvíli, než si všiml jejích rozpaků.

„Proč stojíš ve dveřích a nejdeš dál, Neho?“ oslovil ji tiše. Trhla sebou, jako by se právě probrala ze sna, mlčky vešla a zavřela za sebou dveře.

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho a Leo si vzpomněl na Massimova slova o jiskření...

Neha došla k jednomu z křesel, z karafy si nalila sklenku vody a zadívala se z okna na rušnou milánskou ulici.

Vždycky se k sobě chovali jako dobří přátelé a měli k sobě velmi blízko, ale nikdy mezi nimi nedošlo k žádným důvěrnostem. Před osmi lety, když na

poslední chvíli zrušila plánovanou svatbu, jí přispěchal na pomoc poté, co ho požádala, aby ji zbavil pozornosti dotěrných bulvárních pisálků, kteří se sléti jako kobylky v předtuše skandálu a osobní tragédie slavné cukrářky. Neptal se jí, co se stalo. Nezajímalo ho to.

Byla jedinou ženou, po níž toužil celá léta. Žádná z ostatních ho nebavila déle než půl roku.

S přibývajícím věkem mu připadala čím dál neodolatelnější. Krásnější, vyrovnanější, přitažlivější... jedním slovem dokonalá.

Přál si jediné – zbavit ji té slupky dokonalosti. Vlastníma rukama.

„Děkuju, že sis na mě našel čas. Dobře vím, jak jsi vytížený,“ promluvila konečně.

„Proč najednou tak formálně? Stalo se něco?“ odtušil.

„Nic se nestalo,“ odpověděla bezvýrazně, zvedla k němu oči a i její pohled byl takový... bezvýrazný. Ani veselý, ani smutný. Dlouho mu pak zkoumavě hleděla do tváře, jako by v ní něco hledala. Jako by se snad pokoušela proniknout do jeho duše. Trochu ho to znepokojilo, ale zároveň to bylo docela... příjemné.

„Promiň, já jen... nevím, jak začít.“

„Času dost. Nemám naspěch.“

Prázdnou sklenici i malou bílou kabelku odložila na stůl a dala ruce v bok, čímž nevědomky přitáhla jeho pozornost k těm luxusním ženským oblinám.

Chvíli se na nich pohledem pozdržel a pak zamířil vzhůru, přes pevná ňadra a dlouhý štíhlý krk k plným rudým rtům a nakonec i čokoládově hnědým očím...

Stočila pohled na jeho rty, a přesto, že tam setrvala

jen okamžik, přesto měl pocit, jako by ho políbila. A uvědomil si, že přitažlivost mezi nimi je vzájemná. Což ho citelně povzbudilo, ale zároveň důrazně varovalo.

„Přišla jsem tě o něco požádat. O něco... velkého,“ vysypala ze sebe.

„Bene,“ přikývl a vyčkával.

„Je to něco pro mě skutečně důležitého. Snad se mi nebudeš smát. Anebo se mi klidně vysměj. Je mi to jedno. Hlavně mě neodmítني, Leo... prosím...“ Znělo to jako opravdu úpěnlivá prosba. „Zvážila jsem všechny možnosti a všechno jsem si důkladně promyslela. Není to nějaký okamžitý bláznivý nápad. Slib mi, že ho šmahem nezavrhneš.“

„Neho, já –“

Nenechala ho domluvit. „Jak dlouho mě znáš? Nějakých šestnáct nebo sedmnáct let, že? Nikdy jsem nejednala zbrkle, ukvapeně a nerozvázně. Pracovala jsem vždycky stejně tvrdě jako ty. Možná ještě tvrději než ty, protože ženy to ve světě podnikání nemají vůbec lehké. Nikdy jsem...“ Hlas se jí začal chvět a v hnědých očích jako by zahlédl strach. Vzal ji za ruce a přitáhl si ji k sobě.

„Uklidni se, *bella*,“ nabádal ji a sám se ze všech sil rovněž snažil zachovat klid.

Strach v očích ženy, již až dosud považoval za ojedinelý a zárný příklad střízlivé vyrovnanosti, ho zaskočil.

Ocitla se v nesnázích? O finance nejspíš nešlo, protože o tom by věděl. Ve společnosti So Sweet Inc. sám vlastnil nemalý podíl.

Je v tom nějaký... muž? Ta představa se mu pranic nezamlouvala.

„Nejdřív mi to slib...,“ naléhala, což u ní také nebylo obvyklé.

„Nemůžu ti nic slíbit, dokud nevím, co po mně budeš chtít,“ reagoval možná až příliš stroze. Vždycky mu vrtalo hlavou, proč Neha po tom před osmi lety nečekaně zrušeném zasnoubení žádnou další vážnou známost nenavázala. Alespoň tedy o ničem nevěděl. Proč ho najednou tak zaskočilo zjištění, že možná někoho má?

„Jen bych chtěla, abys mi slíbil, že se nad mým návrhem alespoň zamyslíš. Zvážila jsem všechny možnosti a obrátit se na tebe mi přišlo jako nejlepší a nejschůdnější řešení.“ Znělo to, jako by o správnosti svého rozhodnutí chtěla přesvědčit nejen jeho, ale i sebe samu.

„Dobře, *bella*. Slibuju, že se nad tvým návrhem zamyslím. Sem s ním. Už mě nebaví dál čekat.“

„Ať už pak odpovíš jakkoli, byla bych ráda, kdyby se Mario nic nedověděl. Je to čistě moje osobní věc. A otázka mé budoucnosti.“

Takže je v tom nějaký muž, pomyslel si Leo zklamaně.

Proč by jinak trvala na tom, aby se její nevlastní otec, a tedy nejspíš ani matka, nic nedověděli? Protože by si mysleli, že je ten člověk pod její úroveň? Nebo už ji stačil podvést? Nebo jde jen po jejích penězích?

Posadila se na pohovku a ruce sepjala v klíně. Pa-prsky odpoledního slunce rozsvítily její hustou tmavě hnědou hřívu zlatavými odlesky. „Všechno jsem důkladně promyslela. A došla jsem k závěru, že je to jediná cesta, jak si konečně uspořádat život po svém.“

Nervózně si olízla rty, zvedla hlavu a zadívala se mu zpřímá do očí. „Budu mít dítě.“

Její slova mu vyrazila dech. Tohle tedy opravdu nečekal.

Je těhotná? Otec dítěte ji opustil?

„A co já s tím?“ vyštěkl.

Sklopila oči, kousala se do rtu a vypadala tak krásně žensky a zkormouceně, že po ní znovu nezřízeně zatoužil.

„Co po mně chceš, Neho?“ zeptal se a okamžitě zaplašil vkrádající se myšlenky na možný vývoj událostí, jež ovšem neměly pražádnou naději dojít naplnění.

„Chtěla bych to dítě mít s tebou.“